

пълнѣше тета. Настроението се повиши до нѣмай кжде. Всѣкидневнитѣ грижи, страховетѣ отъ настрѣхналитѣ турци, отъ кланета се пропилѣха въ пусти гори тилилейски, дето жуковица не кука и петелъ не пѣе. Блаженство изпълни душитѣ на всички. Сега вече всѣка жена приказваше, безъ да обръща внимание слушатѣ ли я, или не. Дори мама и баба, които обикновено бѣха много сдържани, се поотпуснаха и развеселиха. Баба сякашъ забрави Дончо и снаха си. Черната сѣнка на лицето ѝ изчезна.

Незабелязано летѣха часоветѣ. Ако продължеше още малко обѣда, можеше да се нарече и вечеря, защото икиндия бѣше минала. Една по една женитѣ почнаха да се разотиватѣ. Тържеството за престъпнулника отиваше къмъ своя край.

Въ онова време народнитѣ обичаи се пазѣха свето. Тѣ имаха сила на законъ. И най-беднитѣ семейства съ радостъ ги извършваха безъ никакво накърнение. Разбира се, у позаможнитѣ ставаха съ повече блѣсъкъ. Тогава за българката вѣнъ отъ кжщи нѣмаше дѣлъ въ живота. За нея нѣмаше театри, концерти, балове, забави, развлечения. Публично тя участвуваше само въ общи хора на голѣми празници, което всѣкога не бѣше безопасно поради турскитѣ издевателства. Сватбитѣ бѣха сжщо обществени тържества. Много рѣдко лѣте мжже се нагласяваха и извеждаха женитѣ и децата си до нѣкоя хубава мѣстность, скрита отъ турски очи. Тамъ прекарваха нѣколко часа децата въ игри, женитѣ въ приказки за нѣща не далече отъ тѣхния дѣлничень животъ, а мжжетѣ въ разговори на обществени теми. За курорти, бани, далечни пжтешествия тогава никой не бѣше сънувалъ.

Народнитѣ обичаи, като изключимъ траурнитѣ, даваха едничката възможность да се сбиратъ женитѣ въ интимни събрания, дето забравяха всѣкидневната залисия и се отдаваха на веселби, които опрѣсняваха живота имъ и го подслаждаха. Тукъ си отпочиваха и сбираха сили за нови тежки подвизи въ семейството. Обичаитѣ около раждане, кръще-